

at den har været to Gange til Drøftelse i Landstinget og to Gange til Drøftelse i Folketinget, og derefter har Landstinget taget den til eneste Behandling, og Udvalget har da ment efter Samraad med Tingets Formand, at det ikke var værd at tage den frem, eftersom det forlyder, at Landstinget atter vil behandle de her forelagte Betænkninger paa den Maade, at de blive tagne til Efterretning. Uagtet Betænkningen for Statsregnskabet 1884—85 har været behandlet i tre Udvalgs møder, og Flertallets Betænkning foreliges trykt, have vi med Formandens Samtykke tilladt os at betragte vedkommende Regnskab som henlagt i Arkivet. — Inden jeg gaar over til at omtale nogle af Enkelthederne paa det her forelagte Statsregnskab, vil jeg gerne tillade mig at gøre nogle mere almindelige indledende Bemærkninger. Det kan naturligvis ikke anses for heldigt, at Landstinget Aar efter Aar kommer til at udtale sig om det foregaaende Aars Statsregnskab, medens Folketinget fraskriver sig Ret til at fremkomme med en saadan Udtalelse eller i alt Fald ikke benytter sin Ret dertil og derved bevirker, at Rigsdagens Anerkendelse eller manglende Anerkendelse, Misbilligelse, af et Regnskab ikke kommer frem. Allerede saa langt tilbage som i 1850, da man første Gang drøftede Reglerne for Valg af Statsrevisorer og den Instruks, man vilde give Statsrevisorerne — allerede den Gang fremhævede Udvalgets daværende Ordfører Tscherning, at det i enhver Henseende vilde være ønskeligt, at Revision og Afgørelse kunde fuldbyrdes i eet Aar. Og i den første Betænkning, som forelægges Rigsdagen om Statsrevisionens Forretningsorden, udtales det tillige, at Revisionens Beretning først burde fremlægges i Folketinget. Da Grundloven havde bestemt, at Finansloven først skulde behandles i Folketinget, saa vilde det være korrekt, at Statsrevisionens Betænkning ogsaa først kom til Drøftelse og Afgørelse i dette Ting. I 1855, altsaa 5 Aar senere, genoptoges denne Opfattelse af Fischer, og han betonedes tillige, hvor uheldigt det er, at der i det ene Ting, nemlig Landstinget, uddanner sig en Praksis for Finanslovens Overholdelse, medens der i det andet Ting, nemlig Folketinget, uddanner sig en Praksis for Finanslovens Overholdelse, og at Statsrevisorerne skulde møde i Folketingets Finansudvalg, og at Statsrevisorerne

retning først skulde komme til Behandling i Folketingets Finansudvalg og dernæst i selve Folketinget. Denne Opfattelse støttedes af daværende Folketingsmand, Hr. Alfred Hage, der opfordrede Fischer til at forme sin Tanke som et Endringsforslag og ligefrem foreslaa, at Statsrevisorerne Beretning skulde behandles af Folketingets Finansudvalg, eller at der i Folketinget skulde nedsættes et særligt Udvalg til Behandling af denne Beretning. Ogsaa Tscherning tog Ordet og sluttede sig dertil i Overensstemmelse med sine Udtalelser fra 1850, og han fremhævede tillige, at det vilde være heldigt, om ved Behandlingen af Statsrevisorerne's Betænkning en af Statsrevisorerne var til Stede i Folketinget for der at kunne optræde vejledende. Senere have jo Forholdene udviklet sig saaledes, at selv om Statsrevisorerne ere til Stede i Tingene, Landstinget og Folketinget, under Behandlingen af Statsrevisionens Betænkning, betragte de det, som om det er deres egen Sag, der er til Afgørelse, og mene ikke, at de have Ret til at deltage i Diskussionen, saaledes at de Oplysninger, som eventuelt kunde gives om et eller andet aktuelt Punkt i Statsrevisionen, og som ikke ere komne fuldstændig frem, gives der ikke under selve Diskussionen Tinget Lejlighed til at saa fat i. Vi se altsaa, at vi i det hele taget have fjernet os meget betydeligt fra den Praksis, som man i vor konstitutionelle Tids Begyndelse ønskede at følge, ikke alene den ønskede Praksis, at Folketinget først fik Revisorerne's Beretning til Underfølgelse, men ogsaa den ønskede Praksis, at Statsrevisorerne skulde have en vis Pligt til at give de Oplysninger, man uddad sig af dem under Diskussionen. Jeg skal tillade mig at fremdrage blot en enkelt Udtalelse fra den Tid om Revisionen i det hele taget. Det er en Udtalelse fra Aaret 1855 af Fischer. Han udtaler, at det Ønske, at Beretningen maa fremkomme saa betimeligt, at den kan afgøres her i dette Ting samme Aar, og at dette Ting skal i sin Helhed have Tid til at sætte sig ind i alle disse Sager, praktisk set er ganske umuligt. Vil man derfor, at Afgørelsen af Statsrevisorerne's Beretning skal kunne ske paa tilfredsstillende Maade, vil det være nødvendigt at indskrænke Omfanget af det, som forelægges Rigsdagen til umiddelbar Afgørelse. Og senere siger den samme Taler, at han foreslaar, at det overlades til Statsrevisorerne, som jo ere valgte af Rigsdagen, selv at udpege de Punkter, hvorom der kan være Tvivl, det vil da være tilstrækkelig udførligt at forelægge Rigsdagen disse Punkter til Afgørelse, og saa lade de øvrige Punkters Afgørelse i Birteligheden